

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนเพื่อความเข้าใจ ภาษาอังกฤษ ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551: กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

2.2 ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

2.3 ทักษะการเขียน

2.4 การวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ

2.5 การวัดความสามารถด้านการเขียนเพื่อความเข้าใจ

2.6 การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC

2.7 แผนการจัดการเรียนรู้

2.8 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

2.9 ความพึงพอใจ

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.11 บริบทโรงเรียนบ้านน้ำปู

2.12 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551: กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับกลุ่ม สาระภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

2.1.1 ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งใน ชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้

การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชน โลก และ ตระหนัก ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคม โลกนำมาซึ่งมิตรไมตรีและ ความร่วมมือกับ ประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้ และเข้าใจความแตกต่าง ของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และ ใช้ ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึง องค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมี วิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียน ตลอดหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษา ฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้ อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2.1.2 เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อ ภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและ วัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วย สาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและ ความ คิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการ เชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และ เปิด โลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานใน การศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และ ความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการ พูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็น พื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.4 คุณภาพผู้เรียน

2.1.4.1 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก /ระบุประโยคและข้อความ ตรงตาม ความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถาม จากการฟัง และอ่านบทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า

พูด /เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้

คำแนะนำ พูด/ เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด /เขียน แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียน ภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสมตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล /วันสำคัญ /งานฉลอง /ชีวิตความเป็นอยู่ ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

บอกความเหมือน / ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิด ต่าง ๆ การใช้ เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตาม โครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน /ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับ ของไทย

ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอ ด้วยการพูด/การเขียน

ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-2,000 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างมากในยุคปัจจุบัน

2.2 ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ

2.2.1 ทักษะการอ่าน

การอ่านเป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยมีภาษาเป็นสื่อกลาง และผู้อ่านใช้ความรู้ทางภาษาจากประสบการณ์ของตนเองเพื่อเชื่อมโยงกับสิ่งที่อ่าน เพื่อให้เกิดความเข้าใจและความสามารถด้านการคิดวิเคราะห์จากสิ่งที่ตนเองอ่าน การอ่านจึงเป็นทักษะหรือกระบวนการที่มีความซับซ้อนมากกว่าการรับรู้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

Oxford Wordpower Dictionary (2006, p.589) ให้ความหมายของการอ่าน คือ การแปลความจากข้อความ รูปภาพ หรือสัญลักษณ์ และเข้าใจในความหมายของสิ่งเหล่านั้น

Diane H. Leipzig (2009) ได้ให้จำกัดความว่า การอ่าน เป็นกระบวนการ ที่เกี่ยวข้องกับ การรับรู้ การเข้าใจ และแรงจูงใจจากการเรียนรู้ในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อจากการอ่านในสิ่งที่ตีพิมพ์ออกมา

ฉวีวรรณ คูหาภินนทร์ (2542ก, น.11) อธิบายความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนโต และจนกระทั่งถึงวัยชรา การอ่านทำให้รู้ข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นโลกของข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ทั่วโลก ทำให้ผู้อ่านมีความสุข มีความหวังและมีความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ และมีความอยากรู้อยากเห็น การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าได้ต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ก็ได้มาจากการอ่าน

นพเก้า ฅ พัทลุง (2548, น. 25) กล่าวว่า ทักษะการอ่านหมายถึง ความสามารถในการรับสารด้านการอ่านจากสื่อต่าง ๆ ได้โดยการใช้ความสามารถด้านการจับใจความได้ถูกต้องครบถ้วน รวมถึงการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจน โดยได้จำแนกเป้าหมายของการอ่านออกเป็น 2 ประเภทคือการอ่านออกเสียง (Reading aloud) และการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Reading comprehension)

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, น. 179) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าการอ่าน คือ กระบวนการเข้าใจความหมายภาษา การแปลความหมาย และการใช้วิจารณญาณในการตัดสินใจ ประเมินค่าเกี่ยวกับคุณภาพ ค่านิยม ความเที่ยงตรง และความถูกต้องของเรื่องราวที่อ่าน ในการอ่านผู้อ่านรับรู้ด้วยตาแล้วจึงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคำและความหมาย ผู้อ่านต้องใช้

ความคิด และความสามารถที่จะทำความเข้าใจและตีความที่ผู้เขียนสื่อออกมาในรูปแบบของการเขียน

สรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการที่มีความซับซ้อนและลึกซึ้ง ซึ่งผู้อ่านจะต้องอาศัยความรู้ ภูมิหลัง ความคิดและประสบการณ์ด้านภาษาในการอ่าน ทั้งการอ่านในใจและการอ่านออกเสียง และสามารถบอกความหมาย ตีความ วิเคราะห์ สรุปเรื่องที่อ่านได้อย่างถูกต้องครบถ้วน จึงจะถือว่าประสบความสำเร็จในการอ่าน

2.2.2 ขั้นตอนและกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่าน

ในการจัดกิจกรรมการสอนการอ่านนั้นจะต้องมีขั้นตอนของการจัดกิจกรรมมีนักการศึกษาได้อธิบายไว้ดังนี้

พรสวรรค์ ลีป้อ (2550, น.180) การจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านจะแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นก่อนอ่าน (Pre-reading)

ขั้นตอนนี้จะเป็นการเตรียมกิจกรรมให้ผู้เรียน จะเป็นการประเมินและให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน ให้ความรู้ทางภาษา เช่น คำศัพท์ โครงสร้าง หรือความรู้อื่น ๆ ที่จำเป็น

1.1 ให้นักเรียนระดมสมอง มีขั้นตอนดังนี้

1.1.1 ก่อนที่ผู้สอนจะแจกบทอ่านแก่ผู้เรียน ผู้สอนจะทดสอบความรู้ของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน ผู้สอนเขียนคำตอบบนกระดานทั้งคำตอบที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับบทอ่าน กิจกรรมนี้สามารถทำได้ทั้งชั้น เป็นคู่ หรือกลุ่มย่อยก็ได้ และหากแยกทำกลุ่มย่อยผู้สอนควรกำหนดเวลาให้ใช้เวลา 5 นาที เป็นต้น

1.1.2 เมื่อผู้เรียนระดมสมองได้ข้อมูลแล้ว ผู้สอนต้องมีกิจกรรมติดตามผลว่าสิ่งที่ผู้เรียนได้ระดมสมองนั้นสัมพันธ์กับเรื่องที่จะอ่านหรือไม่ ในขั้นนี้ผู้สอนจะแจกบทอ่านเพื่อให้ผู้เรียนได้อ่านบทอ่านอย่างรวดเร็ว โดยอาจกำหนดเวลา 5 นาที เพื่อให้ผู้เรียนตรวจสอบว่าสิ่งที่ได้ระดมสมองมีอยู่ในบทอ่านหรือไม่

1.1.3 จากนั้นให้ผู้เรียนลบข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องกับบทอ่านออกไป

1.2 การดูชื่อเรื่อง และภาพประกอบ ในข้อความบางข้อความจะมีชื่อเรื่อง หัวข้อ และภาพประกอบ ที่ทำให้ผู้อ่านอาจเดาได้ว่าเกี่ยวกับอะไร กิจกรรมที่เกี่ยวกับชื่อเรื่อง และหัวข้อเรื่องมีดังนี้

1.2.1 ให้ผู้เรียนแต่ละคนอ่านชื่อเรื่อง และเขียนสิ่งที่คิดว่าน่าจะปรากฏใน

เรื่อง 3 ข้อ จากนั้นนำมาคุยกับเพื่อนว่ามีอะไรที่เหมือนกันหรือแตกต่างกันบ้าง ต้องการที่จะเพิ่มเติมอะไรหรือไม่

1.2.2. การอ่านหัวข้อ และคิดว่าหัวข้อใดจะมีข้อมูลเกี่ยวกับที่ตนเองเขียน

1.2.3 การอ่านหัวข้อนั้นเร็วๆ เพื่อดูว่ามีข้อมูลตนเองหรือไม่ และรายงาน

ให้เพื่อนในห้องฟัง

1.2.4 กิจกรรมที่เกี่ยวกับภาพประกอบและรูปภาพ มีดังนี้ ให้ผู้เรียนจับคู่ภาพประกอบ บรรยายภาพ จากนั้นเขียนข้อมูล 3 ข้อ ที่คิดว่าน่าจะมีในบทอ่านและรายงานให้เพื่อนในห้องฟัง ขั้นสุดท้ายอ่านบทอ่านเร็วๆ เพื่อดูว่ามีข้อมูลของตนเองหรือไม่และรายงานให้เพื่อนในห้องฟังอีกครั้ง

1.3 ใช้ความรู้ทั่วไป ความรู้ทั่วไปเป็นฝั่งความรู้ที่ทำให้การอ่านของผู้เรียนง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนรู้ว่าแหล่งข้อมูลของบทอ่านนั้นมาจากที่ใดก็จะสามารถทำให้เขาได้ว่าเนื้อหาจะเป็นไปในทิศทางใด จุดประสงค์อะไร เพราะหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือหนังสือแต่ละชนิดมีผู้อ่านที่แตกต่างกัน

1.4 ให้อ่านเร็วๆ เพื่อหาข้อมูลที่ต้องการ บางครั้งในบทอ่านอาจมีข้อมูลหรือคำศัพท์ที่สำคัญต่อบทอ่านทั้งเรื่อง ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนหาข้อความหรือความหมายของคำเหล่านี้ไว้ก่อน ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1.4.1. สอนกำหนดคำให้ผู้เรียนขีดเส้นใต้คำเหล่านั้น

1.4.2. แบ่งกลุ่ม 2-3 คน เพื่อหาความหมายของคำ หรือข้อมูลที่คิดว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับคำนั้น ๆ

3. รายงานให้เพื่อนในห้องทราบ

2. ชั้นระหว่างอ่าน (While-reading)

ในขั้นนี้เป็นกิจกรรมระหว่างการอ่าน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการฝึกทักษะขณะที่ยังอ่าน โดยมีกิจกรรมตามขั้นตอนต่อไปนี้

2.1 ให้อ่านเร็วเพื่อหาประโยคระบุเรื่อง

2.2 ให้อ่านเร็วเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ

2.3 ให้อ่านเพื่อหารายละเอียด

2.4 ให้หาใจความสำคัญ

2.5 อ่านเพื่อทายเรื่อง

2.6 ให้เรียงลำดับเหตุการณ์

2.7 ให้สรุปใจความสำคัญ

2.8 ให้หาความสัมพันธ์ระหว่างประโยค

2.9 ให้เดาความหมายคำจากบริบท

2.10 ให้หาจุดประสงค์และทัศนคติของผู้เขียน

3. ชั้นหลังอ่าน (Post-reading)

ชั้นตอนนี้จะเป็นกิจกรรมเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน และให้ผู้เรียนวิเคราะห์บทอ่านที่ลึกซึ้งและซับซ้อนมากขึ้น อาจให้ผู้เรียนตอบคำถามเพื่อแสดงความเข้าใจ แสดงความรู้สึกล้อบทอ่านและผู้เขียน ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมชั้นหลังอ่านให้ผู้เรียนได้คือการโต้วาที การแสดงบทบาทสมมติ การแสดงละคร และการทำผังความคิด

สรุปได้ว่า การอ่านนั้นจะมีขั้นตอนการอ่านที่ระบุไว้อย่างชัดเจน 3 ขั้นตอนคือ ชั้นก่อนอ่าน ชั้นระหว่างอ่าน และชั้นหลังอ่าน ในการอ่านเพื่อความเข้าใจจะเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นหลังอ่าน เพื่อเป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนต่อสิ่งที่อ่าน

2.2.3 การอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นจะขึ้นอยู่กับสติปัญญาและภูมิหลังของผู้อ่านว่ามีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ต่อเรื่องที่อ่านมากน้อยเพียงใด มีนักการศึกษาให้คำจำกัดความเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

Smith (1973, p.84) อธิบายว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง การเชื่อมโยงกันระหว่างสิ่งที่เรายังไม่รู้หรือข้อมูลใหม่กับสิ่งที่เรารู้อยู่แล้ว ซึ่งการเชื่อมโยงนี้ไม่ใช่การสะสมข้อเท็จจริงต่าง ๆ แบบสุ่ม หรือเกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เป็นการใช้ความสามารถทางสติปัญญาซึ่งมีอยู่ในสมองของมนุษย์แต่ละคนที่เราเรียกว่า โครงสร้างทางปัญญา

กนกรัตน์ ศรีวิจิตร (2531, น.41) ได้สรุปเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านไว้ว่า คือ การที่ผู้อ่านได้ความหมายจากสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารด้านความคิดออกมาเป็นตัวอักษร ในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องอ่านด้วยความเข้าใจในข้อความระดับต่าง ๆ โดยเริ่มจากคำ วลี ประโยคและเรื่องราวที่มีความต่อเนื่องกันว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไร และผู้อ่านสามารถจับใจความในเรื่องนั้นได้

สมุทร เชนเชาวนิช (2537, น.74) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

1. การอ่านที่สามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาได้
2. ความสามารถในการจับใจความสำคัญๆ ได้ และสามารถแยกแยะประเด็น

หลักกับประเด็นย่อยได้ สามารถประเมินได้ว่าข้อมูลใดสำคัญหรือไม่

3. ความสามารถในการตีความเกี่ยวกับเรื่องที้อ่านมาแล้วได้ ว่ามีนัยสำคัญมากน้อยเพียงใด

4. ความสามารถสรุปความเห็นจากสิ่งที่ได้อ่านได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผล และน่าเชื่อถือ

5. ความสามารถในการใช้วิจารณญาณของตน เพื่อพิจารณาไตร่ตรองข้อสรุปหรือการอ้างอิงต่าง ๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบ

6. ความสามารถในการถ่ายโอนหรือผสมผสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่นได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องตามกาลเทศะ

ธงชัย พรหมปก (2540, น.40) อธิบายว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการแปลสัญลักษณ์ของตัวหนังสือมาเป็นความคิดได้ ผู้อ่านจะทำความเข้าใจตัวหนังสือในรูปแบบของความคิด ตลอดเวลาที่อ่านด้วยความหมายของตนเอง

นพเก้า ฌ พัทลุง (2548, น.25) ได้กล่าวถึงการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Reading comprehension) คือ การแปลความหมายของตัวหนังสือออกมาเป็นความคิด โดยไม่เปล่งเสียง ซึ่งสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที้อ่านได้หรือตีความจากเรื่องที้อ่านได้

สรุปได้ว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ คือ การที่ผู้อ่านใช้ความสามารถด้านการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายในสิ่งที่อ่าน ซึ่งความสำเร็จของการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นจะขึ้นอยู่กับความสามารถส่วนตัวของผู้อ่านเป็นสำคัญ

2.3 การวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นการวัดว่าผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่อ่านไปมากน้อยเพียงใด ซึ่งมีผู้ให้ข้อเสนอไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2542, น.12) ได้กล่าวถึงการวัดความสามารถในการอ่านไว้ว่า จะต้องพิจารณาตามความยากง่าย 4 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 1 การอ่านขั้นพื้นฐาน (Literal reading) เป็นการอ่านใจ ในระดับประถมต้น โดยอ่านเนื้อหาต่างๆ และเพื่อจับใจความที่ปรากฏอย่างชัดเจนในเรื่องที้อ่าน

ระดับที่ 2 การอ่านตีความ (Interpretation) เป็นระดับการอ่านที่ผู้อ่านสามารถเดาเหตุการณ์ที่เป็นใจความสำคัญของเรื่องได้

ระดับที่ 3 การอ่านขั้นวิจารณ์ (Critical reading) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านสามารถประเมินได้ว่า เนื้อหาของเล็อกมีลักษณะอย่างไรและมีข้อเตือนใจอย่างไร

ระดับที่ 4 การอ่านขั้นสร้างสรรค์ (Creative reading) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านเกิดความคิดใหม่ๆ สามารถสร้างจินตนาการของตนเองได้ และแสดงความคิดเห็นที่ออกไปจากเนื้อหาที่อ่านได้

สุรเดช นิธิสุนทร (ม.ป.ป. อ้างถึงใน นารถฤดี สุทัตโต, 2550, น. 63) ได้เสนอประเภทคำถามที่ใช้วัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ 16 ประเภท ไว้ดังนี้

1. คำถามเกี่ยวกับหัวเรื่อง (Topic) ถามถึงประเด็นรวมหรือหัวข้อที่ใช้ในการเขียน
2. คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ (Main idea) เป็นคำถามที่ต้องการจะทดสอบว่าผู้อ่านสามารถจับใจความสำคัญกับเรื่องที่อ่าน ได้ดีมากน้อยเพียงใด
3. คำถามชื่อเรื่อง (Title) เป็นคำถามที่ต้องการทราบที่ผู้อ่านเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านละเอียดเพียงใด
4. คำถามรายละเอียด (Detail) เป็นคำถามที่ต้องการทราบที่ผู้อ่านเข้าใจและรับรู้รายละเอียดของเนื้อหาที่อ่านมากน้อยเพียงใด
5. คำถามข้อความแสดงความเป็นนัย (Implication) เป็นคำถามที่ไม่สามารถหาคำตอบได้โดยตรงจากรายละเอียดของเนื้อหาที่อ่าน แต่ผู้อ่านจะต้องตีความจากเรื่องที่อ่านด้วยตัวเอง
6. คำถามเกี่ยวกับการถอดความ (Paraphrase) เป็นคำถามที่ให้ผู้เรียนถอดความของคำศัพท์ และตีความวลีหรือประโยคที่อยู่ในเนื้อหาที่อ่าน โดยคงความหมายเดิม
7. คำถามให้หาการอ้างอิง (Reference) เป็นคำถามที่ต้องการทราบที่ผู้อ่านมีความเข้าใจโครงสร้างของประโยคตีเพียงพอที่จะจับใจความสำคัญของเรื่องได้มากน้อยเพียงใด โดยจะยกคำถามหรือคำสรรพนามมาตั้งคำถาม
 - 7.1 คำอ้างอิงชนิดย้อนหลัง (Anaphora) คือการอ้างสิ่งที่กล่าวมาแล้ว
 - 7.2 คำอ้างอิงถึงสิ่งที่กล่าวมาข้างหน้า (Cataphora) ความหมาย
8. คำถามให้หาข้อสรุป (Conclusion) เป็นคำถามที่ให้ผู้อ่านสรุปเนื้อหาที่อ่าน
9. คำถามให้หาความต่อเนื่อง (Continuation) ให้ผู้อ่านคาดคะเนว่า ย่อหน้าที่ผ่านว่ากล่าวถึงเรื่องอะไร หรือย่อหน้าต่อไปจะกล่าวถึงเรื่องอะไร
10. คำถามให้หาวัตถุประสงค์ในการเขียน (Purpose) เป็นการทดสอบว่าผู้อ่านทราบวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการสื่อหรือไม่

11. คำถามให้หาทัศนคติ (Attitude) เป็นการทดสอบว่าทัศนคติของผู้เขียนต่อสิ่งที่เขียนเป็นอย่างไร

12. คำถามให้หาวิธีการเขียนของผู้เขียน (Style) ต้องการทดสอบว่าผู้อ่านมีความเข้าใจในวิธีการเขียนเนื้อเรื่องของผู้เขียนหรือไม่ ได้แก่ การเขียนแบบบรรยาย (Narration) การเขียนเชิงพรรณนา (Description) การเขียนเชิงเปรียบเทียบ (Comparison and contrast) การเขียนเชิงนิยาม (Definition) การเขียนเชิงเหตุและผล (Cause and effect) และการเขียนเชิงวิเคราะห์ (Analysis)

13. คำถามหาน้ำเสียงของผู้เขียน (Tone) คือการใช้คำพูดที่แสดงถึงอารมณ์ขณะเขียนของผู้เขียน และต้องการสื่อออกมาให้ผู้อ่านได้รับรู้

14. คำถามให้หาว่าบทความนั้นตัดมาจากแหล่งใด

15. คำถามให้หาว่าผู้เขียนเป็นใคร

16. คำถามที่ให้หาว่าผู้เขียนต้องการเขียนถึงใคร

กัลยา ขวนมาลัย (2539, น.21) กล่าวว่าในการทดสอบความเข้าใจในการอ่าน ผู้อ่านควรทดสอบตัวเองว่าสามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านมาน้อยเพียงใด เพื่อจะได้ปรับปรุงแก้ไขการอ่านให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยพิจารณาตามประเด็นต่อไปนี้

1. มีความเข้าใจเนื้อเรื่องส่วนรวมได้ถูกต้อง
2. สามารถจับใจความสำคัญของผู้เขียนได้
3. สามารถบอกได้ว่าข้อความใดเป็นใจความสำคัญ ตอนไหนเป็นส่วนประกอบ และตอนไหนเป็นรายละเอียด

4. สามารถตอบคำถามท้ายบทได้

5. สามารถสรุปและจัดลำดับเรื่องราวที่อ่านได้

6. สามารถวิจารณ์ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่านได้

7. สามารถประเมินผลการอ่านของตนเองได้

Finocchiaro and Sako (1983, pp. 131-135) ได้เสนอแนวทางในการวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ว่า

1. คำศัพท์ การเดาศัพท์โดยใช้ข้อความบริบทที่อยู่รอบ ๆ เพื่อให้ได้ความหมายที่ถูกต้องและเหมาะสมกับคำศัพท์นั้น ๆ

2. ใจความสำคัญหรือใจความหลักของเรื่องที่อ่าน

3. รายละเอียดในเรื่องที่อ่าน

4. การสรุปเรื่องและใจความที่ปรากฏโดยนัย หรือเรื่องที่ไม่ปรากฏอยู่ในข้อความ
5. อารมณ์ ความรู้สึกและเจตนาอารมณ์ของผู้เขียน
6. ความสัมพันธ์ของข้อความ หรือประโยคที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง
7. โครงสร้างประโยค โดยการแปลความประโยค หรือโดยการกำหนดประโยคมาให้ แล้วเลือกประโยคเทียบเคียงที่มีความหมายตรงกับประโยคที่กำหนดให้

โดยสรุปแล้ว การวัดความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น สามารถวัดโดยครอบคลุมตั้งแต่ คำ วลี ประโยค ใจความสำคัญ รายละเอียด และการตีความ โดยรูปแบบในการประเมินเนื้อหาจะต้องเหมาะสมกับความสามารถในการใช้ภาษา รวมทั้งพื้นฐานเดิมของผู้อ่าน

2.4 ทักษะการเขียน

2.4.1 ความหมายของการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นอีกหนึ่งรูปแบบของการสื่อสารผ่านการถ่ายทอดหรือแสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ความรู้สึก โดยใช้ตัวอักษร โดยผู้อ่านจะต้องเข้าใจในสิ่งที่เขียน มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของทักษะการเขียนไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2542, น.7) กล่าวว่า ทักษะการเขียนคือ การแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนผ่านข้อความ ให้ผู้อ่านเป็นภาษาเขียนที่รวมทักษะการเขียนด้วยลายมือที่เรียบร้อย การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้องรวมทั้งการเลือกใช้คำศัพท์ และการนำเสนอเนื้อหาอย่างเป็นระบบ

Swalles (1997, p. 34) อธิบายความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับข้อความ คำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่มีการเรียบเรียงไว้อย่างถูกต้อง ซึ่งต้องเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ต้องการสื่อสารของผู้เขียนด้วย

Hedge (2000, p. 407) กล่าวถึงการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นการใช้ภาษาในการส่งข้อมูลถึงผู้รับ โดยที่ผู้รับจะต้องเข้าใจความหมายของสารที่ผู้ส่งสารต้องการจะสื่อด้วย

นพเก้า ณ พัทลุง (2548, น.26) ได้ให้ความหมายของทักษะการเขียนไว้ว่า ทักษะการเขียนหมายถึง ความสามารถในการสื่อสารด้วยวิธีการเขียนได้อย่างถูกต้องตามหลักเกณฑ์ มีสำนวนภาษาถูกต้อง มีเหตุผล และผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่เขียน

พรสวรรค์ ลีป้อ (2550, น.195) ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียนคือการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และเจตคติ ออกมาเป็นข้อความที่มีความต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้อื่นรับรู้ และเข้าใจตรงกับเจตนาของผู้เขียน ดังนั้นการเขียนจึงเป็นความสามารถ

ในการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์อย่างมีจุดมุ่งหมาย

สรุปได้ว่าทักษะการเขียน คือ วิธีการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกรู้สีก ผ่านข้อความหรือตัวอักษรด้วยการเขียนด้วยลายมือที่เรียบร้อย เพื่อส่งสารไปให้ผู้อื่นรับรู้ และเข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสาร

2.4.2 องค์ประกอบในการเขียน

ในการสอนการเขียนแต่ละครั้ง ครูผู้สอนจะต้องคำนึงตามองค์ประกอบหลายประการ นักการศึกษาได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

Raimes (1993, pp. 5-6) ได้ให้องค์ประกอบของการเขียนไว้ดังนี้

1. จุดประสงค์ในการเขียน (Purpose)
2. ผู้รับสาร (Audience)
3. เนื้อหา (Content)
4. การเลือกใช้คำ (Word Choice)
5. ไวยากรณ์ (Grammar)
6. การสร้างประโยค (Syntax)
7. การเรียบเรียง (Organization)
8. กระบวนการเขียน (Writing process)
9. กลไกการเขียน (Mechanics)

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, น.195) ได้กำหนดองค์ประกอบในการเขียน ไว้ดังนี้

1. เนื้อหา (Content)
2. การเรียบเรียง (Organization)
3. ไวยากรณ์ (Grammar)
4. ลีลาภาษา (Style)
5. กลไกการเขียน (Mechanics)

สรุปได้ว่า ผู้เขียนจะสร้างงานเขียนที่ดีขึ้นแต่ละครั้งนั้น ผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบการเขียนหลายประการ ทั้ง เนื้อหา ไวยากรณ์ กลไกทางภาษาและการเรียบเรียงให้สละสลวย มีความน่าเชื่อถือตรงตามจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการแสดงออกอย่างแท้จริง

2.4.3 ขั้นตอนและกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ทักษะการเขียน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องมีขั้นตอนการสอนที่เป็นไปตามลำดับ นักการศึกษาได้อธิบายไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2542, น.8) ได้แบ่งกิจกรรมในการเขียนออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. Mechanical copying คือการลอกคำ ข้อความ หรือประโยค โดยไม่ต้องสร้างภาษาของตนเอง เช่นการคัดลายมือ เขียนตามรอยประ การ โยงภาพและข้อความที่เข้าคู่กันแล้ว ลอกข้อความ

2. Controlled writing คือการเขียนที่ผู้เขียนสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่งและมีคำตอบตายตัว

3. Guided writing คือกิจกรรมการเขียนที่ผู้เรียนต้องสร้างภาษาของตนเองตามคำสั่งแต่มีคำตอบที่หลากหลายไม่ตายตัว

4. Free writing คือกิจกรรมการเขียนที่ผู้เขียนเป็นผู้กำหนดเนื้อหารายละเอียดเอง เช่น การเขียนความเรียงที่ผู้สอนกำหนดหัวข้อให้ หรือเขียนบทสนทนา

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, น.204) ได้แบ่งกิจกรรมในการสอนเขียนออกเป็น 3 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นก่อนเขียน

ในชั้นตอนนี้ผู้สอนจะต้องสร้างความสนใจในเรื่องที่ผู้สอนกำหนดให้ผู้เรียนเขียน ตั้งจุดประสงค์ในการเขียน และให้ความรู้พื้นฐานในเรื่องที่เขียนทั้งในด้านภาษา สังคม และวัฒนธรรม

2. ชั้นระหว่างเขียน

ในขั้นนี้ผู้เรียนจะทำงานตามที่ผู้สอนกำหนด ซึ่งอาจเป็นการเขียนแบบควบคุมแบบจูงนำหรือแบบอิสระ ในขั้นนี้ผู้สอนจะเป็นผู้สังเกต และคอยช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ และที่สำคัญจะต้องทำให้ผู้เรียนถ่ายทอดในสิ่งที่ตนเองต้องการจะสื่อสารออกมาให้ได้

3. ชั้นหลังเขียน

ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน เช่น ให้ออกมาอ่านเรื่องที่เขียนหน้าชั้นเรียน แสดงบทบาทสมมติ หรือแสดงละคร

โดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนนั้น ผู้สอนต้องวิเคราะห์กิจกรรมนั้น ให้เหมาะสมกับผู้เรียน และความเตรียมกิจกรรมการเขียนที่หลากหลายและเริ่มต้นจากระดับง่ายไปหายาก

2.5 การวัดความสามารถด้านการเขียนเพื่อความเข้าใจ

การวัดความสามารถด้านการเขียน เป็นการประเมินผลในขั้นสูงกว่าการอ่าน ซึ่งมีผู้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, น. 197-199) กล่าวว่า การประเมินการเขียนต้องมุ่งวัดและประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายของผู้เรียน โดยการวัดสามารถทำได้โดยการทดสอบหรือไม่ทดสอบก็ได้ การวัดโดยไม่มี การทดสอบทำได้โดยการสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้เรียน เช่น ความสนใจและความเอาใจใส่ในการเรียน ความร่วมมือในการทำกิจกรรม และความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ส่วนการทดสอบสามารถทำได้โดยการประเมินจากการทำแบบฝึกหัด ความถูกต้องของการเขียนคำศัพท์และประโยค

อรุณี วิริยะจิตรา (2532, น. 109-112) อ้างถึงใน สุดศิริ สิริคุณ (2543, น. 14) กล่าวถึงการวัดผลการเขียนไว้ว่า เป็นการวัดและการประเมินผลโดยการทดสอบความสามารถในการสื่อความหมายนั้น จะใช้หลักการทดสอบที่เน้นหน้าที่การสื่อความหมายในภาษา (Communicative function) ไม่ใช่กฎเกณฑ์ของภาษา (Language pattern) ในสร้างแบบทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษจึงต้องสอดคล้องกับเนื้อหาแต่ละจุดประสงค์ของการเรียน และสามารถประเมินได้โดยไม่ต้องมีคำตอบที่ตายตัวเรียกว่าคำตอบแบบอัตนัย (Subject) การทดสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะมุ่งไปที่ความเหมาะสมในการใช้ภาษา (Appropriacy) มากกว่าความถูกต้องทางภาษา (Correctness) จึงเป็นการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา (Performance) ไม่ใช่การทดสอบความรู้ทางภาษา (Cognition) นอกจากนี้ การทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายของผู้เรียนมักเป็นการประเมินผู้เรียนกับเกณฑ์ที่วางไว้ (Criterion reference) เช่นประเมินออกมาว่าผู้เรียนมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในช่วงใด หรือระดับใด ซึ่งความสามารถในการเขียนแต่ละขั้นนั้น สามารถอธิบายได้ว่างานเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนเป็นอย่างไร ไม่ใช่ประเมินว่าผู้เรียนผ่านการทดสอบได้เป็นอันดับที่เท่าไรซึ่งจะทำให้ผู้เรียนไม่ทราบความสามารถที่แท้จริงของตนเองว่ามีแค่ไหนเพียงใด

Heaton, Jacobs, and Mason อ้างถึงใน สุดศิริ สิริคุณ (2543, น. 14) การวัดและประเมินผลความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเน้นการวัดและประเมินจากองค์ประกอบที่สำคัญทางภาษาได้แก่เนื้อหา การเรียบเรียงความคิด การใช้ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และกลไกในการเรียน และมีการเสนอเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อให้ครอบคลุมการตรวจให้

คะแนนงานเขียนมากที่สุดในการตรวจให้คะแนนงานเขียนภาษาอังกฤษสามารถทำได้ 3 รูปแบบคือ

1. การตรวจโดยการวิเคราะห์ (Analytic method) เป็นการตรวจโดยการแยกคะแนนเป็นส่วนๆ ตามองค์ประกอบของการเขียนภาษาอังกฤษการกำหนดน้ำหนักของคะแนนของแต่ละองค์ประกอบขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน

2. การตรวจโดยอาศัยความประทับใจ (Impression method) เป็นการตรวจที่ใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเครื่องตัดสิน

3. การตรวจโดยภาพรวม (Holistic method) จะเน้นความสำคัญของการสื่อความหมายข้อผิดพลาดด้านกลไกที่เป็นจุดย่อยๆ และรบกวนการสื่อสารเพียงเล็กน้อยจะถูกหักคะแนนน้อยมาก

วาสนา โกวิทยา (2525) อ้างถึงใน ถาวร แก้วสีหาบุตร (2549) ได้เสนอวิธีการประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ว่า เนื้อหาที่จะใช้วัดการเขียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาควรที่จะเริ่มตั้งแต่การคัดลายมือ การเขียนคำ การเขียนประโยค การใช้เครื่องหมายถูกต้อง การใช้ตัวอักษรใหญ่ที่เหมาะสม การเขียนคำเต็มของตัวย่อ การจัดลำดับคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง การแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ การเขียนประโยคจากภาพ การแต่งบทสนทนาสั้นๆ ง่ายๆ การเขียนเรื่องสั้นเกี่ยวกับเรื่องของตนเองและสิ่งที่ใกล้ตัว การเขียนตามคำบอกเป็นคำๆ และเป็นประโยค การตอบคำถาม และการเติมคำที่หายไปประโยคและเรื่องราวที่กำหนดให้

โดยสรุปแล้ว การทดสอบความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนในระดับประถมศึกษานั้น จะต้องเริ่มจากการเขียนเริ่มต้นหรือการคัดลายมือ การเขียนคำ การเขียนประโยค เป็นต้นไป ผู้สอนจะประเมินความสามารถทางการเขียนของผู้เรียนด้วยการประเมินว่างานเขียนเป็นอย่างไร ซึ่งจะไม่ใช่การวัดอันดับการเขียนของผู้เรียน แต่จะเป็นการวัดระดับความรู้ของผู้เรียน

2.6 การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC (Cooperative integrated reading and composition)

2.6.1 การเรียนแบบร่วมมือ

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2544, น. 4) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยๆ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียน

ทำงานร่วมกัน โดยในกลุ่มสมาชิกแต่ละคนจะมีความสามารถที่แตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

อากรณ ใจเที่ยง (2550, น.121) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือแบบมีส่วนร่วม หมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน ได้ร่วมมือกันทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตนทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, น.34) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเท่านั้น หากแต่จะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม

Slavin (1987, pp. 7-13) อ้างใน ไสว พักขาว (2544, น. 192) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยทั่วไปมีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน สมาชิกกลุ่มมีความสามารถในการเรียนต่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับการสอน และช่วยเพื่อนสมาชิกเกิดการเรียนรู้ด้วยมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกันคือ เป้าหมายของกลุ่ม

ไสว พักขาว (2544, น.193) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตัว และส่วนรวมเพื่อให้กลุ่มได้รับความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

ทิสนา แคมมณี(2553, น.98-101) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนที่มีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่ศึกษาอย่างมากที่สุด โดยอาศัยการร่วมมือกันช่วยเหลือกันและแลกเปลี่ยนความรู้กัน ระหว่างกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน ความแตกต่างของรูปแบบแต่ละรูปแบบจะอยู่ที่เทคนิคในการศึกษาเนื้อหา สารและวิธีการเสริมแรงและการให้รางวัล เป็นประการสำคัญ

โดยสรุป การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่ม เป็นการสถานการณ์และบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกแต่ละกลุ่มจะมีลักษณะด้านสติปัญญาหรือความถนัดแตกต่างกัน และสมาชิกในกลุ่มทุกคนจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนรู้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดร่วมกัน

2.6.2 การเรียนรู้แบบร่วมมือ มีขั้นตอนและองค์ประกอบ ดังนี้

2.6.2.1 **ขั้นเตรียม** เป็นขั้นที่ครูแบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ประมาณ 2- 6 คน โดยแต่ละผู้เรียนในกลุ่มให้แตกต่างกันในด้านสติปัญญา ความถนัด และภูมิหลัง แล้วครูอธิบายวิธีการเรียน ระเบียบของกลุ่ม บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกกลุ่ม และแจ้งจุดประสงค์ของบทเรียน

2.6.2.2 **ขั้นสอน** เป็นขั้นที่ครูนำเข้าสู่บทเรียน สอนเนื้อหาหรือแนะนำเนื้อหา แหล่งข้อมูล และมอบหมายงานให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม

2.6.2.3 **ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม** เป็นขั้นที่ผู้เรียนฝึกทักษะการเรียนรู้ร่วมกันหรือผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยแต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ร่วมกันรับผิดชอบในผลงานของตนเองและผลงานของกลุ่ม

2.6.2.4 **ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ** เป็นขั้นตรวจสอบการทำงานของกลุ่มว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนแล้วหรือยัง ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและผลงานรายบุคคล ในบางกรณีผู้เรียนอาจต้องซ่อมเสริมสิ่งที่ยังต้องปรับปรุง แล้วจึงทำการทดสอบ

2.6.2.5 **ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานเป็นกลุ่ม** เป็นขั้นที่ครูและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ในขั้นนี้ครูให้ความรู้ที่จำเป็นเพิ่มเติม แล้วจึงร่วมกันประเมินผลการทำงานเป็นกลุ่ม ให้การเสริมแรงโดยการชมเชย หรือมอบรางวัลกลุ่มที่ทำคะแนนได้ตามเกณฑ์ และการให้กำลังใจกับสมาชิกในกลุ่มที่ยังไม่สามารถทำงานผ่านเกณฑ์ได้

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา และมีส่วนร่วมในการเรียนร่วมกับเพื่อนคนอื่นเพื่อพัฒนาการเรียนของตนเอง

2.6.3 การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC (Cooperative integrated reading and composition)

มีนักการศึกษาอธิบายเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ไว้ดังนี้

กรมวิชาการ (2544, น. 20) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน (CIRC) เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป เพราะนักเรียนในระดับดังกล่าวจะมีความพร้อมและความสามารถในการอ่านพอสมควร โดยจะแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อนให้จับคู่กัน ครูผู้สอนแยกทีละกลุ่มขณะที่ครูสอนอีกกลุ่มหนึ่ง ที่เหลือให้จับกันทำกิจกรรมที่ครูกำหนดให้ เช่น ฝึกอ่านออกเสียง เขียนสะกดคำ สรุปเรื่อง ตอบคำถาม องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน (CIRC) คือ

1. การสร้างกลุ่มอ่าน ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2-3 กลุ่มต่อห้อง โดยแต่ละกลุ่มจะมีนักเรียนประมาณ 8-15 คน ตามระดับความสามารถทางการอ่าน
2. การจัดกลุ่มย่อย นักเรียนในแต่ละกลุ่มจะทำหน้าที่เป็นคู่ ๆ หรือกลุ่มละ 3 คน ตามความเหมาะสม หลังจากนั้นจะนำกลุ่มย่อยที่สร้างขึ้นใหม่ไปจับคู่กับกลุ่มย่อยจากกลุ่มการอ่านกลุ่มอื่น เพื่อให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่มีความสามารถคละกันทั้งสมาชิกที่มีความสามารถทางการอ่านสูง ความสามารถทางการอ่านปานกลาง และความสามารถทางการอ่านต่ำ
3. กิจกรรมการอ่านพื้นฐาน นักเรียนทุกคนจะต้องอ่านหนังสือที่บังคับตามหลักสูตร นอกจากนั้นครูผู้สอนจะเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังวันละประมาณ 20 นาที หลังจากการเล่าเรื่องครูผู้สอนจะนำคำรามาสอนแนะให้นักเรียนเกิดความสนใจและอยากอ่านอย่างใดอย่างหนึ่ง ในขณะที่ครูผู้สอนกำลังทำงานกับกลุ่มย่อยใดกลุ่มย่อยหนึ่ง
4. การหาเพื่อนช่วยตรวจสอบ หลังจากทำกิจกรรมตามที่ครูผู้สอนมอบหมายสำเร็จ นักเรียนจะต้องให้เพื่อนลงชื่อรับรองว่าได้ทำกิจกรรมและเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ครูกำหนด ทั้งนี้ ครูผู้สอนจะกำหนดวัตถุประสงค์สำหรับนักเรียนแต่ละคนว่าเขาควรทำกิจกรรมอะไรบ้างในแต่ละวัน นักเรียนแต่ละคนสามารถก้าวไปข้างหน้าตามความสามารถของตนเอง โดยบางคนอาจทำกิจกรรมเสร็จก่อนคนอื่นแล้วใช้เวลาที่เหลือในการอ่านหนังสือนอกเวลา
5. การทดสอบ หลังจากเรียนแต่ละชั่วโมงจะมีการสอบย่อยโดยใช้เวลาน้อย ๆ
6. การสอนอ่าน ในแต่ละสัปดาห์ครูผู้สอนจะสอนการอ่านให้แก่แก่นักเรียนหนึ่งครั้ง โดยเน้นการสอนอ่านเพื่อจับใจความภายหลังการสอน ซึ่งครูผู้สอนจะมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกอ่านจับใจความ
7. การสอนเขียน ครูผู้สอนจะใช้บทเรียนที่พัฒนาขึ้น โดยนักเรียนยังคงทำงานเป็นกลุ่มย่อยที่จัดไว้แต่ต้นหลังจากเรียนในห้อง 3 ชั่วโมง นักเรียนจะเข้าร่วมโครงการฝึกปฏิบัติการเขียน โดยต้องเขียนเรื่องที่ตนเองสนใจและชอบ

Slavin (1987, pp.37-13) อ้างใน ไสว พักขาว (2544, น.192) ได้นิยามไว้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน (CIRC) คือการอ่านและการเขียนสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2-6 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมี 3 ขั้นตอน คือ คือกิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจและการบูรณาการภาษากับการเรียน ครูผู้สอนจะต้องจัดแบบเรียนให้นักเรียนฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจ และฝึกทักษะการอ่าน โดยจัดให้นักเรียนอ่านเป็นคู่หรือกลุ่มเล็ก ๆ นักเรียนที่อ่านแบบจับคู่จะอ่านให้คู่ของตนฟัง ให้คาดเดาของตอนจบของเรื่อง สรุปเนื้อหาของเรื่อง เขียนตอบคำถามที่ตั้งโดยผู้สอน และฝึกสะกดคำและอ่านคำศัพท์ สำหรับการจับคู่กลุ่มเล็ก ๆ นักเรียนจะต้องจับคู่กลุ่มละ 4 คนเพื่อทำงานร่วมกันแล้วร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นนำเสนอบทเรียน (Teacher presentation)

ในขั้นนี้ครูผู้สอนจะเป็นคนนำเข้าสู่บทเรียน โดยการทบทวนคำศัพท์เก่าพร้อมกับสอนคำศัพท์ใหม่ แนะนำเรื่องที่จะอ่านให้นักเรียน ด้วยการให้นักเรียนคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับเรื่องที่ครูจะให้อ่านโดยเดาคำศัพท์เพื่อเป็นการโยงประสบการณ์เดิมเข้ากับเรื่องที่จะเรียน

2. ขั้นฝึกทำงานเป็นทีม (Team practice)

นักเรียนจะทำกิจกรรมโดยมีครูผู้สอนคอยควบคุม ได้แก่ ฝึกหาความหมายของคำอ่านในใจ ค้นหาคำตอบจากเรื่อง เล่าเรื่อง และเขียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน หลังจากนั้นนักเรียนจะได้ฝึกงานเองตามลำพัง โดยจะได้รับการช่วยตรวจความถูกต้องจากเพื่อนร่วมทีม

3. ขั้นการทดสอบ (Testing)

ทำการทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคลเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านเรื่องคะแนนของแต่ละกลุ่มขึ้นอยู่กับความสามารถของสมาชิกในทีมทุกคน

4. ขั้นตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team recognition)

เมื่อทราบคะแนนของผู้เรียนแล้ว ครูจะกล่าวคำชมเชยแก่กลุ่มที่ทำคะแนนได้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อเป็นการชี้ให้เห็นคุณค่าของความร่วมมือและความสำเร็จในทีม

จันทรา ดันติพงสานุรักษ์ (2543) กล่าวถึง CIRC ไว้ว่าเป็นรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ซึ่ง ออกแบบเพื่อการสอนอ่าน เขียน และการใช้ภาษาในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป เพื่อมุ่งพัฒนาผลการเรียนของ นักเรียนให้สูงขึ้น หลักการของ CIRC จะคำนึงถึงการสอนกลุ่มเล็กที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน และขณะเดียวกัน ก็ให้ความสำคัญของการทำงานกลุ่มที่สมาชิกมีความแตกต่างกันในแง่ของความสามารถและลักษณะอื่น ๆ ด้วย CIRC ประกอบด้วย

กิจกรรมหลัก 3 ประการด้วยกันคือ กิจกรรมพื้นฐาน กิจกรรมการสอนจับใจความโดยตรงและ กิจกรรมผสมผสานระหว่างการเขียนและการใช้ภาษา ในแต่ละกิจกรรมเหล่านี้นักเรียนจะเรียน และทำงานในกลุ่มย่อยของตน ในทุกกิจกรรมจะมีลำดับขั้นของการทำกิจกรรมคือเริ่มต้นด้วย ครูเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้นฝึกทักษะในกลุ่มย่อยและฝึกทักษะรายบุคคล

ทิสนา แคมมณี (2553, น.98-101) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือการเรียนรู้เป็น กลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มี ความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3 -6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อ ไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม และกล่าวถึงเทคนิค CIRC ว่าเป็นรูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ที่ใช้ในการสอนอ่านและเขียน โดยเฉพาะรูปแบบนี้ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนอ่านเพื่อความ เข้าใจและการบูรณาการภาษากับการเรียน

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC นั้นเป็นการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือที่เน้นการลดความสามารถของนักเรียนที่มีทั้งคนเก่ง ปานกลาง และอ่อนอยู่ด้วยกัน โดยที่เรียนรู้และรับผิดชอบงานกลุ่มร่วมกันในด้านการอ่านและการเขียน เพื่อช่วยกันเรียนรู้ ไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้

2.6.4 การจัดกลุ่มนักเรียน

ไสว พักขาว (2547) กล่าวว่านักเรียนจะทำงานตามกิจกรรมที่กำหนด ภายในกลุ่มการเรียนรู้อันมีนักเรียนซึ่งมีความสามารถแตกต่างกันในกลุ่มการอ่าน (Reading groups) นั้น นักเรียน จะถูกกำหนดให้อยู่ในกลุ่มการอ่าน จำนวน 2-3 กลุ่ม ขึ้นอยู่กับระดับการอ่านของเขา โดยครู เป็นผู้กำหนดให้ว่า นักเรียนคนใดจัดว่าอยู่ในกลุ่มเก่ง ปานกลาง หรืออ่อน

กรมวิชาการ (2544, น.24) ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า การจัดนักเรียนเข้ากลุ่มอย่างเหมาะสม จะช่วยให้การดำเนินกิจกรรมบรรลุความสำเร็จ ครูผู้สอนจะเป็นผู้จัดกลุ่ม ได้ดีที่สุด เพราะรู้จัก นักเรียนในชั้นมากที่สุด และสามารถเตรียมการที่จะช่วยเหลือหรือสนับสนุนการปฏิบัติงาน ของกลุ่ม ซึ่งนักเรียนจะเรียนเก่งหรืออ่อนสามารถจัดกลุ่มตามแนวทาง ดังนี้

1. การจัดกลุ่มนักเรียนที่มีความแตกต่างกัน ความแตกต่างที่จะนำมาจัดรวมเข้า กลุ่มเดียวกันอาจจะเป็นภูมิหลัง ความสามารถ วัฒนธรรม หรือ เพศ
2. การสลับเปลี่ยนกลุ่มของนักเรียน การจะให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยกันนานเท่าใดก็ขึ้นอยู่กับผลการปฏิบัติงานกลุ่มร่วมกัน อย่างไรก็ตาม ก็มีหลักทั่ว ๆ ไปว่าจะต้องรอให้ กลุ่มได้ทำงานร่วมกันจนบรรลุความสำเร็จ แต่หากกลุ่มประสบปัญหาในการทำงานร่วมกัน ครูผู้สอนจะต้องให้คำแนะนำและแก้ปัญหาต่อไป

สรุปได้ว่า การจัดกลุ่มนักเรียนผู้สอนจะต้องคำนึงถึงระดับความสามารถที่แตกต่างกัน เพศ และความเหมาะสมภายในกลุ่มของผู้เรียน โดยจะต้องสำรวจภูมิหลังของผู้เรียนมาก่อน และหากเกิดปัญหาภายในกลุ่มครูผู้สอนจะต้องแก้ปัญหาทันที

2.7 แผนการจัดการเรียนรู้

2.7.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักการศึกษาให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น.213) แผนการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

กรมวิชาการ (2544) อ้างอิงใน จิรภัทร แก้วคู่ (2547, น.13) แผนการเรียนรู้ หมายถึง แผนที่ครูเตรียมจัดการเรียนรู้ให้นักเรียน โดยวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการใช้สื่อการเรียนรู้หรือแหล่งการเรียนรู้ แนวการวัดผลประเมินผลโดยการวิเคราะห์จากคำอธิบายรายวิชา หรือหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งยึดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังอันสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

รุจิร ภูสาระ (2545, น.159) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นเครื่องมือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระแต่ละกลุ่ม

โดยสรุปแผนการจัดการเรียนรู้หมายถึง แผนการที่จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือจัดประสบการณ์ให้กับนักเรียน โดยมีการเตรียมตัวล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ เป็นลายลักษณ์อักษร รวมทั้งการวัดผลประเมินผล เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายตามหลักสูตรกำหนด

2.7.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

จิรภัทร แก้วคู่ (2547, น.14-15) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ว่าเป็นการมองล่วงหน้าและเตรียมการ กำหนดขั้นตอน แนวทางและวิธีปฏิบัติงานในอนาคต เพื่อให้งานสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งหมายถึงการเตรียมการสอนอย่างมีระบบ มีมาตรฐานชัดเจน มีเวลา กิจกรรม แหล่งหรือสื่อการเรียนรู้ มีผู้รับผิดชอบที่แน่นอน ทำให้สามารถคาดหวังได้ 3 ระยะ คือก่อนนำไปใช้ต้องตรวจสอบได้ว่าเหมาะสมหรือไม่ ต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ระหว่างนำไปใช้ ต้องสามารถสังเกตแล้วบันทึกผลการดำเนินการทั้งในแง่ความสำเร็จและความล้มเหลว และแนวทางแก้ไข และเมื่อสิ้นสุดการใช้ ต้องตรวจสอบได้ว่าบรรลุผลสำเร็จอย่างไรบ้าง เช่น เวลาเรียนเหมาะสมหรือไม่ มาตรฐานกลุ่มช่วงชั้น สาระการเรียนรู้

บรรลุหรือไม่ สื่อการเรียน ตรง ไม่ตรง ประหยัดหรือสิ้นเปลือง กิจกรรมการเรียนรู้เหมาะสมหรือไม่ ฯลฯ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น.201-202) สรุปว่า การวางแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นงานสำคัญของผู้สอน การสอนจะประสบความสำเร็จในระดับใด ขึ้นอยู่กับการวางแผนการจัดการเรียนรู้เป็นสำคัญ ดังนั้น การวางแผนจัดการเรียนรู้ จึงมีความสำคัญ ดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ เป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างราบรื่น ไม่ติดขัด เพราะได้เตรียมการทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว การสอนก็จะดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างสมบูรณ์

2. ทำให้เป็นการสอนที่มีคุณค่าคุ้มกับเวลาที่ผ่านไป เพราะผู้สอนสอนอย่างมีแผนมีเป้าหมายและมีทิศทางในการสอน ผู้เรียนก็จะได้รับความรู้ ความคิด เกิดเจตคติ เกิดทักษะและเกิดประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้ ทำให้เป็นการเรียนการสอนที่มีคุณค่า

3. ทำให้เป็นการเรียนการสอนที่ตรงตามหลักสูตร เพราะผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตร ทั้งด้านจุดประสงค์ เนื้อหาสาระที่จะสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอนและการวัดผลประเมินผล แล้วจัดทำออกมาเป็นแผนการสอน

4. ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าการสอนที่ไม่มีการวางแผนการสอน เนื่องจากในการวางแผนการสอนผู้สอนต้องวางแผนอย่างรอบคอบในทุกองค์ประกอบของการสอนรวมทั้งการจัดเวลา สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้โดยสะดวกและง่ายขึ้น

5. ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำ สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการสอนต่อไป และยังเป็นประโยชน์สำหรับเป็นแนวทางให้กับผู้เข้าสอนแทน ในกรณีจำเป็นเมื่อผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนได้ ทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน

6. มีเอกสารสำหรับเตือนความจำ สำหรับใช้เป็นแนวทางในการสอนไม่ให้ซ้ำซ้อนใช้ในการออกข้อสอบ หรือเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนแทน

7. ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน ทั้งนี้เพราะผู้สอนสอนด้วยความพร้อม

โดยสรุปแผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญคือ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่ากิจกรรมการเรียนการสอนจะประสบผลสำเร็จ เพราะว่าได้ผ่านการวางแผนมาอย่างดี และสามารถตรวจสอบ ปรับปรุง แก้ไข กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้

2.7.3 ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี

รุจิร ภู่อาระ (2545, น.159) กล่าวถึงลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะต้องสามารถตอบคำถามได้ว่า

1. จะให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไรบ้าง
2. จะเสริมสร้างกิจกรรมที่พัฒนาผู้เรียนอะไรบ้าง จึงจะให้นักเรียนบรรลุผลตามจุดประสงค์
3. ครูจะต้องมีบทบาทอย่างไรในการจัดกิจกรรม ตั้งแต่ครูเป็นศูนย์กลางจนถึงนักเรียนเป็นผู้จัดทำเอง
4. จะใช้สื่อ/ อุปกรณ์อะไรบ้างจึงช่วยให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์
5. จะรู้ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดคุณสมบัติตามที่คาดหวัง

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น.216) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีมีลักษณะดังนี้

1. ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติมากที่สุด โดยผู้สอนเป็นผู้แนะนำ ให้ผู้เรียนดำเนินการไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้
2. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามเพื่อให้ผู้เรียนคิดหรือหาทางแก้ไขด้วยตนเอง
3. มุ่งให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการ ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน
4. ผู้สอนได้ใช้นวัตกรรมต่าง ๆ ในการเรียนรู้ ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ และสาระการเรียนรู้
5. กิจกรรมการเรียนการสอนต้องส่งเสริมการใช้วัสดุ อุปกรณ์ แหล่งการเรียนรู้ในชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่น

โดยสรุป ลักษณะของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี จะต้องมีกิจกรรมที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาเหมาะสมกับวัยและธรรมชาติของผู้เรียน ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการทำ ครูผู้สอนใช้นวัตกรรมต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียน เกิดความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.7.4 ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น.218) กล่าวว่า การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา รายปี หรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้
2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ เจตคติ และค่านิยม
3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น
4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้ และแหล่งการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน ให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542, น.82-136) อธิบายถึงขั้นตอนการเขียนแผนการสอนไว้ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ ที่ประกอบด้วย ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) คือจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นความสามารถทางสมอง ด้านทักษะ (Skill) คือจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติที่ต้องลงมือทำ (Hand) และด้านจิตพิสัย (Affective) คือจุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นคุณธรรม หรือ เจตคติ หรือความรู้สึกในจิตใจ (Heart) แยกเป็น

- 1.1 จุดประสงค์ปลายทาง

- 1.2 จุดประสงค์นำทาง

2. การกำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอน (Learning) โดยการพิจารณาว่าการเรียนการสอนในแผนนั้นมีจุดเน้นหรือสาระสำคัญอะไร จะสอนเนื้อหาใดจึงจะครอบคลุมครบถ้วนจะเลือกใช้รูปแบบหรือวิธีสอนใด ผู้เรียนจึงจะบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ จะใช้สื่ออะไรจึงจะเหมาะสม ประกอบด้วย

- 2.1 สาระสำคัญ

- 2.2 เนื้อหา

- 2.3 กิจกรรมการเรียนการสอน

- 2.4 สื่อการเรียน

3. กำหนดการวัดและประเมินผล การวัดและประเมินผลเป็นกิจกรรมสำคัญที่สอดแทรกอยู่ทุกกิจกรรมของการจัดการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ก่อนเรียนเพื่อเป็นการตรวจสอบพื้นฐานของผู้เรียน ระหว่างเรียนเป็นการประเมินเพื่อปรับปรุงผลการเรียน และเพื่อให้ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าของตนเองเป็นระยะ ๆ และเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละวิชาหรือภาคเรียนเพื่อตัดสินผลการเรียน

โดยสรุปขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้อัตนึ่ง คัดเลือกเนื้อหา กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียน และวิธีการวัดและประเมินผล ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นจะต้องเป็นรูปแบบที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.7.5 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

ชนาธิป พรกุล (2552, น. 86) กล่าวว่าแผนการจัดการเรียนรู้ในปัจจุบัน มีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 7 ประการ ได้แก่

1. เรื่องและเวลาที่สอน
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง/จุดประสงค์การเรียนรู้
3. สาระสำคัญ
4. เนื้อหา (สาระ)
5. กิจกรรมการเรียนรู้ (กิจกรรมการเรียนการสอน)
6. สื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ (สื่อการเรียนการสอน)
7. การวัดผลและประเมินผล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรมีองค์ประกอบที่สำคัญครบถ้วน ทุกองค์ประกอบมีความสอดคล้องเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม ผู้สอนสามารถตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง

รุจิร ภู่อาระ (2545, น. 160) ได้กำหนดองค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

แผนการเรียนรู้.....หน่วยการเรียนรู้.....ชั้น.....
กลุ่มสาระการเรียนรู้.....จำนวนคาบ.....

1. สาระสำคัญ
2. จุดประสงค์ปลายทาง
3. จุดประสงค์นำทาง
4. เนื้อหา

5. กิจกรรมการเรียนการสอน
6. สื่อการเรียนการสอน
7. การวัดและการประเมินผล

โดยสรุป แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรมีองค์ประกอบที่สำคัญครบ เพื่อให้เห็นความสำคัญและสอดคล้องของกิจกรรมต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และเพื่อที่ครูผู้สอนจะสามารถปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมได้โดยสะดวก

2.8 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

2.8.1 ความหมายของประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2532, น. 184 – 190) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try out) คือการนำไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขและนำไปทดลองใช้จริง (Trial run) เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

เผชิญ กิจระการ (2544, น.51) ได้ให้ความหมายของประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ว่า หมายถึง ผลรวมของการหาคุณภาพ (Quality) ทั้งเชิงปริมาณที่แสดงเป็นตัวเลข (Quantitative) และเชิงคุณภาพ (Qualitative) ที่แสดงเป็นภาษาที่เข้าใจได้เป็นผลที่แสดงถึงผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ถูกต้องถึงระดับเกณฑ์ที่คาดหวัง

โดยสรุป ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้หมายถึง คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่สามารถแสดงให้เห็นบุคคลทั่วไปรับทราบได้ทั้งด้านตัวเลขและด้านคุณภาพ

2.8.2 วิธีการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึงการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงเพื่อนำไปสอนจริงให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2544, น. 494-498) ได้ให้ความสำคัญของเกณฑ์ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้คือ

1. เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ หมายถึงระดับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จะพึงพอใจว่า หากแผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้วแผนการจัดการเรียนรู้นั้นก็มีคุณค่าที่จะนำไปสอนนักเรียน

2. เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อร้อยละของผลการทดสอบหลังเรียนทั้งหมด นั่นคือ E1 / E2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ กับ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ตัวอย่าง 70/70 หมายความว่า เมื่อเรียนจากแผนการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถทำแบบฝึกหัดหรืองานได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 70 และทำการทดสอบหลังเรียนได้ผลเฉลี่ยร้อยละ 70 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้นั้นเมื่อพัฒนาแผนการเรียนรู้ขึ้นเป็นต้นฉบับแล้วต้องนำไปหาประสิทธิภาพ เสร็จแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

2.1 การทดลองแบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน 1 คน คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

2.2 การทดลองแบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน 6-10 คน คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

2.3 การทดลองแบบภาคสนาม (1 : 100) เป็นการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียน 30-100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

เผชิญ กิจระการ (2544, น.46 – 57) ได้กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนใด ๆ มีกระบวนการสำคัญอยู่ 2 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนของการหาประสิทธิภาพตามวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational approach) และขั้นตอนการหาประสิทธิภาพตามวิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical approach) ทั้งสองวิธีนี้ควรทำควบคู่กันไป จึงจะมั่นใจได้ว่าสื่อหรือเทคโนโลยีการเรียนการสอนที่ผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพจะเป็นที่ยอมรับได้ มีรายละเอียด ดังนี้

1. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational approach) กระบวนการนี้เป็นการหาประสิทธิภาพโดยใช้หลักของความรู้ และเหตุผลในการตัดสินใจคุณค่า ซึ่งเป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และความเหมาะสมในด้านความถูกต้องของการนำไปใช้ (Usability) ผลจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนจะนำมาหาประสิทธิภาพ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$CRV = \frac{2Ne}{N} - 1$$

เมื่อ CRV แทน ประสิทธิภาพเชิงเหตุผล (Rational approach)

Ne แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับ (Number of panelists who had agreement)

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด (Total number of panelists)

ผู้เชี่ยวชาญจะประเมินสื่อการเรียนการสอนตามแบบประเมินที่สร้างขึ้นในลักษณะของแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) (นิยมใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ) นำค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนไปแทนค่าในสูตรสำหรับค่าเฉลี่ยของผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับจะต้องอยู่ในระดับมากขึ้นไป คือ ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 – 5.00 ค่าที่คำนวณได้ต้องสูงกว่าค่าในตารางตามจำนวนผู้เชี่ยวชาญ ถ้าค่าที่คำนวณได้ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดจะต้องปรับปรุงแก้ไขสื่อและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาใหม่ ซึ่งวิธีการนี้ไม่นิยมใช้เพราะโอกาสที่ค่าการยอมรับขั้นต่ำของสื่อจะสูงขึ้นจนถึงขั้นยอมรับเป็นไปได้ยาก

2. วิธีการหาประสิทธิภาพเชิงประจักษ์ (Empirical approach) วิธีการนี้จะนำสื่อไปทดลองใช้กับกลุ่มนักเรียนเป้าหมาย การหาประสิทธิภาพของสื่อส่วนใหญ่ใช้วิธีนี้ ประสิทธิภาพส่วนใหญ่จะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบฝึกหัดหรือกระบวนการเรียน หรือแบบทดสอบย่อยโดยแสดงเป็นค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E1/E2 = 80/80$, $E1/E2 = 85/85$, $E1/E2 = 90/90$ เป็นต้น เกณฑ์ประสิทธิภาพ ($E1/E2$) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะ ในที่นี้จะยกตัวอย่าง $E1/E2 = 70/70$ ดังนี้

1. เกณฑ์ 70/70 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 70 ตัวแรก ($E1$) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วน 70 ตัวหลัง ($E2$) คือนักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ถือเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ส่วนการหา $E1$ และ $E2$ ใช้สูตร ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ $E1$ แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ

$\sum X$ แทน คะแนนของแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบย่อยทุกชุดรวมกัน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดทุกชุดรวมกัน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\sum X}{N} \times 100$$

เมื่อ $E2$ แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. เกณฑ์ 70/70 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 70 ตัวแรก (E1) คือจำนวนนักเรียนร้อยละ 70 ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ทุกคน ส่วนตัวเลข 70 ตัวหลัง (E2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนั้น ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70

3. เกณฑ์ 70/70 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 70 ตัวแรก (E1) คือนักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ส่วนตัวเลข 70 ตัวหลัง (E2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยเทียบกับคะแนนที่ได้ก่อนการเรียน (Pretest)

4. เกณฑ์ 70/70 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 70 ตัวแรก (E1) คือนักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ส่วนตัวเลข 70 ตัวหลัง (E2) คือนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) แต่ละข้อถูกมีจำนวน ร้อยละ 70 (ถ้า นักเรียนทำข้อสอบข้อใดถูกมีจำนวนนักเรียนไม่ถึงร้อยละ 70 แสดงว่า ข้อไม่มีประสิทธิภาพ และชี้ให้เห็นว่าจุดประสงค์ที่ตรงกับข้อนั้นมีความบกพร่อง)

กล่าวโดยสรุป วิธีการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ จะต้องมีการทดลองเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นขั้นตอนเกณฑ์ แล้วนำมาวิเคราะห์หาคุณภาพโดยการตั้งเกณฑ์คุณภาพที่เหมาะสม

2.9 ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจคือการประเมินความพอใจของผู้เรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักการศึกษาได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ ไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) อ้างใน ราชบัณฑิตยสถาน (2546, หน้า 793) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า พึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ และพึงใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ

ประทุม สระทองยอด (2547, น.87) กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีความชอบใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้รับสิ่งที่ต้องการหรือบรรลุจุดมุ่งหมายในระดับหนึ่ง และความรู้สึกนั้นจะลดลงหรือไม่เกิดขึ้นหากความต้องการหรือจุดมุ่งหมายนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง

Wolman (1989, p. 384) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกมีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ความต้องการ หรือแรงจูงใจ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ระดับความรู้สึกพอใจ ความชอบใจในการทำงาน หรือความสุขเมื่องานที่ได้ปฏิบัติสำเร็จลุล่วงตามจุดมุ่งหมาย นำไปสู่ความพึงพอใจในงานที่ทำ และทำให้มีแรงจูงใจในการทำงานขึ้นต่อ ๆ ไป

2.9.1 การวัดความพึงพอใจ

ภคินา ชัยปัญญา (2541, น. 11) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจ ดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถาม ต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าว อาจถามความพอใจในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ตอบทุกคนมาเป็นแบบแผนเดียวกัน มักใช้ในกรณีที่ต้องการข้อมูลกลุ่มตัวอย่างมาก ๆ วิธีนี้นับเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการวัดทัศนคติ รูปแบบของแบบสอบถามจะใช้มาตรวัดทัศนคติ ซึ่งที่นิยมใช้ในปัจจุบันวิธีหนึ่ง คือ มาตราส่วนแบบ Likert ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 คำตอบ เช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยจะต้องออกไปสอบถามโดยการพูดคุย โดยมีการเตรียมแผนงานล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

3. การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจ โดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน วิธีนี้เป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่ และยังเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน

Millet (1954 , p. 397) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจโดยการวัดจากการบริการ โดยวัดจาก

1. การให้บริการอย่างเท่าเทียม คือการให้บริการอย่างยุติธรรม
2. ความเสมอภาคและความเสมอหน้าไม่ว่าจะเป็นใคร
3. การให้บริการที่รวดเร็ว ทันต่อเวลา คือการให้บริการตามลักษณะความจำเป็นรีบด่วน
4. การให้บริการอย่างพอเพียง คือความต้องการเพียงพอในด้านสถานที่และบุคลากรและวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ
5. การให้บริการอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะบรรลุผล
6. การให้บริการที่มีความก้าวหน้า คือการพัฒนางานด้านการปริมาณ ด้านคุณภาพ ให้มีความเจริญก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ

สรุปได้ว่าการวัดความพึงพอใจเป็นการบ่งบอกว่าบุคคลใดมีความชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สามารถวัดได้หลายวิธี การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถามความคิดเห็น และการใช้แบบสำรวจความรู้สึก ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในการวัดระดับความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC

2.10 บริบทโรงเรียนบ้านน้ำปู

โรงเรียนบ้านน้ำปู ตั้งอยู่ที่บ้านน้ำปู หมู่ 5 ตำบลบ้านหยวก อำเภอป่าสัก จังหวัดอุดรธานี ก่อตั้งเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2507 โดยใช้ที่ดินจากการบริจาคของนายทวย บุญประเสริฐ และนางแก้ว รอบรู้ จำนวน 18 ไร่ 66 ตารางวา มีครูคนแรกคือนายสำลี สุทธิแพทย์ ต่อมาได้ดำรงตำแหน่งครูใหญ่

ปัจจุบันโรงเรียนบ้านน้ำปูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 4 เป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา มีนักเรียนทั้งสิ้น 295 คน มีผู้อำนวยการโรงเรียน 1 คน ข้าราชการครู 15 คน ครูพี่เลี้ยงเด็กพิการ 1 คน และนักการภารโรง 1 คน เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล-มัธยมศึกษาตอนต้น

2.10.1 ด้านสภาพแวดล้อม

โรงเรียนบ้านน้ำปูตั้งอยู่ในเขตชนบทห่างไกล มีภูเขาล้อมรอบ สภาพภูมิประเทศเป็นเนินเขาสูงต่ำ โรงเรียนมีสภาพแวดล้อม สะอาด ร่มรื่น และสวยงาม

2.10.2 ด้านสังคม

ชาวบ้านเกือบทั้งหมดยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของสังคม ให้ความร่วมมือกับโรงเรียนเป็นอย่างดี

2.10.3 ด้านเศรษฐกิจ

ชาวบ้านประกอบอาชีพเกษตรกรรมแบบอาศัยน้ำฝน เช่น ข้าว มันสำปะหลัง ข้าวโพด ยางพารา ส่วนมากมีฐานะค่อนข้างยากจน บางส่วนต้องไปทำงานต่างถิ่น ปล่อยให้ลูกอยู่กับปู่ย่า ตา ยาย หรือญาติๆ ทำให้ให้ครอบครัวขาดความอบอุ่น

2.10.4 ด้านการเรียนการสอน

หลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนบ้านน้ำปู ได้เปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ที่เกิดกับตัวผู้เรียน รวมทั้งจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญปัจจุบันโรงเรียนบ้านน้ำปูจัดการศึกษา 3 ระดับ คือ

1. ระดับปฐมวัย

2. ระดับประถมศึกษา

3. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2.10.5 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ประกอบด้วยครูผู้สอน จำนวน 3 คน ได้แก่

1. นางสาวพัชรี สงสาร จบการศึกษาจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
วุฒิกการศึกษา ศศ.บ. รับผิดชอบการสอนในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3
2. นางสาวพรทิพย์ สีหาบุตร จบการศึกษาจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
วุฒิกการศึกษา คบ. รับผิดชอบการสอนในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6
3. นางสาววิริษา จันทรีลี จบการศึกษาจาก มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง วุฒิ
การศึกษา ศศ.บ. รับผิดชอบการสอนในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1-4 และ มัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 2.1

ข้อมูลนักเรียน โรงเรียนบ้านน้ำปู ปีการศึกษา 2559

ชั้น	จำนวน (แยก ชาย – หญิง)			ครูประจำชั้น
	ชาย	หญิง	รวม	
ระดับปฐมวัย				
อนุบาล 1	21	10	31	นางรัชนก สิงห์วงษ์
อนุบาล 2	13	14	27	นางสาวอรุณ ศรีรักษา
รวมอนุบาล	34	24	58	
ระดับประถมศึกษา				
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/1	13	5	18	นางจตุพร สุหา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2	12	5	17	นางกมล จันทรีลี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2	11	11	22	นายฐิติพงษ์ เรืองหอม
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3	13	7	20	นางสาวพรทิพย์ สีหาบุตร
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	13	16	29	นายกิตติศักดิ์ จันทร์กมล นางสาววิริษา จันทรีลี
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5	15	14	29	นายอนุพงษ์ วรรณประเสริฐ

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ชั้น	จำนวน (แยก ชาย – หญิง)			ครูประจำชั้น
	ชาย	หญิง	รวม	
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	12	13	25	นายอำนาจ พันธุระศรี
รวมนักเรียนชั้นประถมศึกษา	92	68	160	
ระดับมัธยมศึกษา				
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	14	14	28	นายอุทิศ เคนคำ นางสาวนิตา ไชยทักษิณ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	19	11	30	นายประเวทย์ จันทร์ลี นางสาวกรรณิกา จันทรมณี
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	11	10	21	นายอนุสรณ์ กุศลมานิตย์ นางสาวพัชรี สงสาร
รวมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา	44	35	79	
รวมนักเรียนทั้งสิ้น	170	127	297	

หมายเหตุ. ปรับปรุงจากฝ่ายวิชาการ โรงเรียนบ้านน้ำปู, 2559

2.11 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.11.1 งานวิจัยในประเทศ

ศศิญา ไผ่วงษ์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี เพื่อต้องการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี กับวิธีการสอนแบบปกติ และความคิดเห็นต่อวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ของนักเรียน โดยเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดเม็ชกราวาส จังหวัดแพร่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543 ซึ่งได้จากการสุ่มเป็นกลุ่ม (Cluster Sampling) เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแผนการสอน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความคิดเห็น และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ

ปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนส่วนใหญ่ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธี ซี ไอ อาร์ ซี มีความคิดเห็นต่อการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ระดับเห็นด้วยอย่างยิ่งทุกด้าน

ถัดดาวัลย์ บุญสม (2547) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสภเสง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี ที่ได้รับการสอนวิธีการอ่านแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรม CIRC กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยสรุปว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนวิธีการอ่านแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรม CIRC หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนวิธีการอ่านแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรม CIRC สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนอ่านตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัฒนกร สายมี (2553) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบร่วมมือ (ซี ไอ อาร์ ซี) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบร่วมมือ (ซี ไอ อาร์ ซี) ศึกษาความพึงพอใจโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษและแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความภาษาอังกฤษโดยการสอนแบบร่วมมือ (ซี ไอ อาร์ ซี) ของนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการสอนแบบร่วมมือ (ซี ไอ อาร์ ซี) อยู่ในระดับมาก

อนงค์ ชะไชยศรี (2554) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือแบบผสมผสานการอ่านและการเขียน (CIRC) วิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเชิงชุมราษฎร์นุกูล จังหวัดสกลนคร จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือแบบผสมผสานการอ่านและการเขียน (CIRC) มีประสิทธิภาพ 79.10/76.53 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ที่ตั้งไว้ ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือแบบผสมผสานการอ่านและการเขียน (CIRC) สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือแบบผสมผสานการอ่านและการเขียน (CIRC) อยู่ในระดับดี

ปัทมา สุกคำ, นพเก้า ณ พัทลุง, และอมลวรรณ วีระธรรมโม (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับการใช้ผังกราฟิก ที่มีต่อการอ่านจับใจความภาษาไทยและการเขียนสรุปความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเขาปู่ เครือข่ายศรีบรรพต สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบ CIRC ร่วมกับการ ใช้ผังกราฟิก มีความสามารถในการอ่านจับใจความภาษาไทย หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 มีความสามารถในการเขียนสรุปความหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบ CIRC ร่วมกับการใช้ผังกราฟิกอยู่ในระดับมาก

ภทริยา ดอนเตาเหล็ก (2559) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนคอนสารวิทยาคม จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.99/78.76 ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้เท่ากับ 0.6214 นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC มีความสามารถหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC โดยรวมอยู่ในระดับมาก

2.11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Steals (1990, p.1564) ได้ศึกษาในด้านการอ่านและเขียน โดยใช้กลยุทธ์การสอนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC กับนักเรียนเกรด 9 และ 11 จำนวน 81 คน ผลการทดลองพบว่า คะแนนการทดสอบมาตรฐานในการอ่านและเขียนของนักเรียนกลุ่มเกรด 9 เป็นที่น่าพอใจ ส่วนคะแนนของกลุ่มทดลองในกลุ่มนักเรียนเกรด 11 นั้นมีคะแนนในด้านการอ่านเพิ่มขึ้น และคะแนนของกลุ่มควบคุมของนักเรียนเกรด 11 รวมทั้งด้านการอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้น

Bramlett, Ronald K. (1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC กับนักเรียนเกรด 3 จำนวน 198 คน จาก 9 ห้องเรียน เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความ (California Achievement Test) จากกลุ่มที่มีระดับ

ความสามารถในการอ่านต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านจับใจความ
ต่ำ มีความพึงพอใจต่อการเรียนแบบโปรแกรม CIRC

Stevens, Robert L. (2003) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนของ
นักเรียน โดยการเรียนรู้แบบแบ่งกลุ่ม ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ผลวิจัยระบุว่า ผลการ
เรียนของนักเรียนในการเรียนการอ่านและการเขียน (STRW) มีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านคำศัพท์
การอ่านเพื่อจับใจความ และภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น

Hadi, Jayanto D. (2011) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจของ
นักเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ (CIRC) กับนักเรียนที่มีการเรียนการสอนโดยใช้
ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนมัธยม SMA2 ปีการศึกษา 2553/2554 ผลวิจัยพบว่า การเรียนรู้แบบ
ร่วมมือ (CIRC) ช่วยพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนรวมถึงกระบวนการเรียนการ
สอน นักเรียนสามารถระบุหรือตอบใจความสำคัญของบทความที่อ่านได้ นักเรียนสามารถ
พยากรณ์บทความล่วงหน้า และอ่านคำศัพท์ในบทความนั้นได้ รวมไปถึงการตอบคำถามที่ระบุ
ไปถึงรายละเอียดของข้อมูลที่มีอยู่ในบทความได้ดีขึ้น สำหรับการทำงานเป็นกลุ่มนักเรียนทุก
คนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน มีแรงจูงใจในการเรียนและมีความสนใจที่จะเข้า
เรียนในวิชานี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือ (CIRC) เป็นทางเลือกหนึ่งในรูปแบบการสอนที่มี
ประโยชน์ต่อผู้เรียนเพื่อยกระดับทักษะการอ่าน และเพื่อประสิทธิภาพที่สูงกว่าผู้สอนจะต้องมี
สื่อการสอน หรือนวัตกรรมที่สร้างสรรค์เพื่อกระตุ้นผู้เรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งงานวิจัยในประเทศ และงานวิจัยต่างประเทศทำให้
พบว่าการพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษนั้นมีวิธีการพัฒนาที่แตกต่างกันไป
ซึ่งวิธีการเรียนแบบร่วมมือมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนเพื่อความ
เข้าใจได้ดี ทั้งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน และช่วยเหลือกันและกัน ซึ่ง
เหมาะสมที่จะนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC มาพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนเพื่อ
ความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนและเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียน

2.12 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้แบบ CIRC ที่มีต่อความสามารถใน
การอ่านเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษและความสามารถในการเรียนรู้แบบกลุ่มของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีกรอบแนวคิด ดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

